

KOORonaNIEUWS
Mannenkoor Fortissimo
Jaargang 1 Nummer 17

Van **Ben**

Lieve mensen,

Dit is een berichtje met veel tegenstrijdigheden. Wat fijn dat Fred de redactie van ons KooronaNieuws weer op zich neemt, maar wat vervelend dat het weer nodig is. De oorzaak is natuurlijk weer Corona zelf, maar daar wil ik het niet over hebben.

Het was het beste om de repetities wederom af te zeggen, maar daar baalden we van. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Maar.... We moeten de moed erin houden. Gelukkig hebben we elkaar toch zo'n maand weer ontmoet. Superfijn dat er op zo'n grote schaal gehoor werd gegeven om weer te komen repeteren. Ik kreeg, en heb dat overigens weer, het gevoel dat we onze repetities erg misten.

Het was ook geweldig hoe voor en na de repetities de uitgebreide zorg voor het verplaatsen van het meubilair tot stand kwam. Hulde voor Aaike, Wally en Christ en voor de stempartij die na de repetitie weer hielp met terugzetten. Eigenlijk hielp iedereen wel, dwars door de stemmen heen. Ook dank aan de barcommissie die al het werk vooraf alleen maar kon doen voor de pauze! Een drankje na de repetitie zat er immers niet meer in.

Op weg naar de, voor Fortissimo altijd belangrijke maanden november en december, moeten we ons afvragen of we elkaar in deze maanden überhaupt nog tijdens een repetitie zullen ontmoeten. Geloof maar dat we het minste of geringste lichtpuntje zullen aangrijpen om dat te bewerkstelligen. Hopelijk in een ambiance waarbij we allemaal durven en kunnen komen, al is het alleen maar om elkaar alvast een gelukkiger 2021 te wensen.

Maar gelukkig kunnen we dankzij Kristin en Cees thuis repeteren om **Deep River** enigszins onder de knie te krijgen. Het lijkt in het begin zo simpel, maar op pagina 4 wordt het tegen het einde best lastig. Leuk dat de eerste tenoren op pagina 1 ineens de melodie van de eerste bassen overnemen. Om nog meer te zingen zet ik cd's van ons op en zing dan lekker mijn eigen partij mee. Dat doe ik wel boven, in mijn eentje, om Corry niet horendol te maken.

Vrienden en vriendinnen, ik hoop dat het jullie en je naasten allemaal goed gaat en ik nodig je graag uit om, als we elkaar nog lang niet zien, via KOORonaNIEUW iets van je te laten horen.

Ben

Van Jan Hendrickx

In Memoriam Jan van Tilborg

In een voor deze tijd wat vroeg afscheid moeten nemen. Toen ik voorzitter van Fortissimo werd, toenmalige bestuur dat mij zeilen van Fortissimo. Hij heeft er Jongemannenkoor Fortissimo te autonome, Koninklijk erkende was een serieus bestuurslid, die had in de organisatie van de de meeste mannen en vrouwen Jammer dat Jan stopte rond stelden hem niet meer in staat de Zijn belangstelling voor Fortissimo bleef en de vriendschappen die Jan en Cockie hadden waren bij Fortissimo ontstaan en zijn tot op heden intact gebleven. Jan en Cockie zijn altijd sociaal bewogen mensen geweest. Zij hebben voor velen veel betekend. En week voor Jans overlijden heb ik afscheid van hem mogen nemen. Met grote bewondering voor hem. Als een "goed bestuurder" had hij alles, met en voor Cockie geregeld. Hij was er klaar voor. Jan zal door allen die hem gekend hebben niet vergeten worden .

stadium hebben we van Jan in November 1971 lid en maakte Jan deel uit van het wegwijs maakte in het reilen en ook aan meegewerkt om het R.K. ontwikkelen naar het huidige "Mannenkoor Fortissimo". Hij bijvoorbeeld een groot aandeel vliegreis naar Engeland, dat voor tevens hun vliegdoop was. 1980. Werkomstandigheden repetities te bezoeken.

Jan Hendrickx.

Van **Kristin**

Fred stuurt een opname die ik gemaakt heb. Met oefeningen voor de mannen zodat we bezig blijven. Veel plezier ermee!

Kristin

Van **Fred**

Het is wel een lange onderbreking van onze repetitie!

Hebben jullie dat nou ook.... het gevoel dat de tijd vliegt. Terwijl allerlei activiteiten op een laag pitje staan of helemaal niet op een pitje... Excursies van alle natuurorganisaties aan beide zijden van de grens zijn stilgelegd. In de molen van Hijbergen kunnen we geen bezoek ontvangen.

We hebben een treinabonnement; sinds het begin van corona hebben we er nog niet mee gereisd. Geen musea, geen concerten bezocht. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

En wat is nu zo gek? Er liggen hier veel boeken die ik wil lezen en de magazines van veel verenigingen verdwijnen net als voorheen ongelezen in de krantenbak. Het plan om hier de buitenboel te schilderen is niet uitgevoerd. Eigenlijk heb ik hetzelfde gevoel als toen ik naast mijn werk studeerde in Tilburg. Na afloop van die studie dacht ik "hoe heb ik het allemaal kunnen doen".

Ik weet eigenlijk wel waar het in zit: Rianne en ik heb samen heel veel gewandeld en ik ook nog alleen en soms met een vriend of vriendin. Buiten in de natuur sta ik niet stil bij Corona, alleen maar bij de natuur.

Het schilderen doe ik volgend voorjaar en in de winter lees ik. Zo luiden de plannen.

Het sociale leven ligt zo ongeveer plat. Met de naderende 11e van de 11e en komende carnaval in het vizier is dat voor velen een echte teleurstelling. Sinterklaas, Kerstmis, wat zal het ons brengen?

Ik kan het niet laten.... de wonderlijke natuur

Eén iemand, mijn overbuurman John, heb ik besmet. Niet met Corona en hij mij ook niet trouwens, maar met het virus van liefde voor de natuur. Hij gaat er samen op uit met zijn vriendin en af en toe gaan wij samen. Wij fotograferen beiden. John heeft een scherp oog voor details en vindt regelmatig zeldzaamheden.

Zo kwam hij deze zomer met een foto van een plantje dat hij vastgelegd had in de Hoogerwaardpolder. Het betrof een muntsoort, waarvan veel soorten in onze omgeving groeien. Ik zou er gewoon langs lopen. John niet. Het was Polei; ik had er nog nooit van gehoord.

Obsidentify, een programma waarmee je alles wat leeft in de natuur kunt determineren aan de hand van foto's, gaf een hoge score: 100%. Dat zegt niet alles, want een koe wordt soms voor een slak aangezien door Obsidentify.

En dan begint het feestje: John voerde de vondst in bij Waarneming.nl. Daar kijken allerlei biologen mee wat er zoal wordt ingevoerd. Soms wordt een vondst automatisch goedgekeurd, soms moeten er nog wat foto's ingestuurd worden en veel vaker moeten deskundigen materiaal hebben om de vondst te kunnen determineren.

De vondst van John werd afgekeurd. Reden: die plant komt daar niet voor. Alleen in Zuid-Limburg en een plekje op Goeree. Verder is Polei op een paar plekjes na uitgestorven. De volgende dag ben ik met John meegegaan en gelukkig vonden we het plantje terug. Voor mij was het toch echt Polei, mijn oude Heijmans wees dat uit. Het plantje stond naast een pad en kon natuurlijk door iemand daar

gedumpt zijn. Wij gingen samen van het padje af en in het weiland vonden wij volop Polei. Die kon onmogelijk gedumpt zijn. Uiteraard maakte ik ook foto's en stuurde die naar wat inventariseerders. En natuurlijk was de belangstelling gewekt.

De daarop volgende dag zijn wij weer naar de vindplaats gegaan, samen met mijn vriendin die planten inventariseert en determineert voor Floron. En jawel, na onderzoek met een loep, was het volgens haar echt Polei.

Voor de zekerheid moet dan een exemplaar meegenomen worden voor de coördinator van de plantenwerkgroep en voor de universiteit. Thuis heb ik extreem-macro foto's gemaakt van onderdelen van de plant, maar dat was niet goed genoeg voor een definitieve determinatie. Enkele dagen later kregen we toch de uitslag: Polei. Wat nu?

Er zat echter een addertje onder het gras.

Een eindje van de Polei was een strook wilde planten ingezaaid. Brabants Landschap doet dat voor vogels en insecten.

Er was niemand die we konden vragen wat er in de loop der tijd gegroeid had. Erik de Jonge, de boswachter/beheerder was met vakantie. Het werd dus erg spannend.

Toen hij terug was hebben we hem van de vondst op de hoogte gesteld. Hij was resoluut: in de zaadmengsels die Brabants Landschap inzaait zit alleen streekeigen zaad. Dit in tegenstelling tot wat sommige gemeenten inzaaien. Er was dus nooit Polei ingezaaid in het Markiezaatsgebied. Hij was dolenthousiast. En ineens ging er bij hem een lampje branden: Hij had vorig jaar in de Hoogerwaard een groot veld met blauwe bloemen gezien, die hij niet kende en die hij "nog eens" wilde laten determineren. Daar was het niet van gekomen: vergeten. Jammer voor hem, want nu ging John met de eer van de vondst strijken. Maar Erik vindt dat helemaal prima.

Uiteraard zijn wij als direct betrokkenen op zoek gegaan naar het veld dat Erik noemde. Wat een openbaring: zeker een hectare vol blauwe Polei. Hoe kon dat nou toch.

Het betreffende weiland is een aantal jaren geleden afgegraven. De voedselrijke bovenlaag werd afgevoerd. Er waren ook enkele oude krekens in ere hersteld.

In dit gebied staat de Polei en is door grazende koeien verspreid in de rest van de weide.

Nu zijn ecologen ermee bezig. Hoe komt de Polei daar? Zit er een zaadbank in de grond die pakweg 50 jaar in takt blijft, zoals bij struikheide? Niemand weet het nog.

Maar hij staat er en de vraag is hoe je hem daar houdt. Vast staat dat het beheer er op wordt aangepast. Het is nodig dat het gebied nat blijft in de winter en in de zomer droogvalt.

Ook betreding door koeien is belangrijk. hun hoeven verspreiden het zaad.

Oeps een lang verhaal. De volgende keer schrijf ik iets over de vondst van een zeldzame paddenstoel. Dat zal een stuk korter zijn.